

Cuprins

1.	Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă o bucață de lemn care plângea și râdea, ca un copil	5
2.	Meșterul Cireașă îi dăruiește bucața de lemn prietenului său Geppetto, ca să-și facă o păpușă miraculoasă care știe să joace, să mânuiască spada și să facă salturi mortale	7
3.	Ajuns acasă, Geppetto se apucă numai decât să-și modeleze păpușă miraculoasă, pe care o botează Pinocchio. Primele strengării ale păpușii.....	9
4.	Povestea păpușii și a Greierașului Vorbitor, din care reiese cum copiii îndărătnici nu vor să asculte de cei mai înțelepti decât ei.....	12
5.	Lui Pinocchio i se face foame și cauță un ou ca să-și facă omletă; dar când se aștepta mai puțin, omleta îi zboară pe fereastră.....	14
6.	Pinocchio adoarme cu picioarele deasupra sobei, iar dimineața se trezește cu ele arse	16
7.	Geppetto se întoarce acasă și îi dă păpușii de lemn mâncarea pe care o pregătise pentru el însuși	17
8.	Geppetto îi reface picioarele lui Pinocchio și își vinde pelerina ca să-i cumpere Abecedarul pentru școală	19
9.	Pinocchio își vinde Abecedarul ca să vadă teatrul de păpuși.....	21
10.	Marionetele îl recunosc pe frațele lor, Pinocchio, și îl primesc cu alai; dar când apare păpușarul Mănâncă-Țoc, păpușă de lemn e în mare primejdie	23
11.	Mănâncă-Țoc îl iartă pe Pinocchio, iar acesta îl salvează de la moarte pe prietenul său Arlecchino.....	25
12.	Păpușarul Mănâncă-Țoc îi dă cinci bani de aur lui Pinocchio ca să-i dăruiască tatălui său Geppetto; însă păpușă de lemn se lasă amăgită de Vulpoi și de Moțan și pleacă împreună cu ele	27
13.	Hanul Ia Racul Roșu	32
14.	Pinocchio al nostru, fiindcă n-a luat în seamă poveștele înțelepte ale Greierașului Vorbitor, se întâlnește cu tâlharii.....	35
15.	Tâlharii îl urmăresc pe Pinocchio și, după ce-l prind, îl spânzură de creanga Stejarului Urias	38
16.	Fetița cu părul bălai îl dă jos pe Pinocchio din spânzurătoare și cheamă trei doctori ca să afle dacă e viu sau mort	40
17.	Pinocchio nu urea să ia doftoria, însă când vede că au venit cioclii să-l ducă, se supune. Apoi spune o minciună și, drept pedeapsă, îi crește nasul	44
18.	Pinocchio se întâlnește iarăși cu Vulpoiul și Moțanul și se duc împreună să semene cei patru bani în Câmpia Minunilor	49
19.	Lui Pinocchio i se fură galbenii de aur și drept pedeapsă primește patru luni de închisoare	52

20.	Eliberat din închisoare, Pinocchio urea să se întoarcă la casa Zânei, dar pe drum întâlnește un Șarpe înfiorător și e prins într-o cursă de dihorii	56
21.	Pe Pinocchio îl prende un țăran care îl pune în locul unui câine să păzească un coteț de păsări.	58
22.	Pinocchio prende hoții și drept răsplată că a fost credincios este pus în libertate.	60
23.	Pinocchio deplâng moartea Fetiței cu părul bălai, apoi găsește un Porumbel care îl duce pe țărmul mării și de acolo se aruncă în apă ca să vină în ajutorul tatălui său Geppetto.	63
24.	Pinocchio ajunge pe Insula Albinelor Harnice și o regăsește pe Zână.....	67
25.	Pinocchio îi făgăduiește Zânei că va fi cuminte și se va pune pe învățătură, pentru că s-a săturat să mai fie o păpușă și urea să devină un băiat ca toți băieții	72
26.	Pinocchio se duce cu colegii lui de școală pe țărmul mării, ca să vadă un pește groaznic care se numește Balenă.....	74
27.	Mare păruială între Pinocchio și colegii lui; unul dintre ei fiind rănit, Pinocchio e arestat de jandarmi.	77
28.	Pinocchio e cât pe ce să fie fript în tigaie ca un pește.....	82
29.	Pinocchio se întoarce la locuința Zânei, care îi făgăduiește că a doua zi n-are să mai fie păpușă, ci băiat ca toți băieții. Se anunță ospăt mare, ca să se sărbătorescă acest eveniment fericit.....	85
30.	În loc să devină băiat, Pinocchio pleacă pe furiș cu prietenul său Țitil în Țara Jucăriilor.....	91
31.	După cinci luni de joacă și petrecere, Pinocchio se trezește într-o dimineață că-i cresc urechile și se preface în măgar	96
32.	Lui Pinocchio îi cresc urechile, se preface în măgar și începe să zbiere.....	101
33.	Prefăcut în măgar, Pinocchio e cumpărat de directorul unui circ, ca să-l învețe să joace și să sară prin cercuri, dar într-o seară își scrântește picioarele și ajunge să fie vândut pentru piele de tobă	106
34.	Aruncat în mare, Pinocchio e mâncat de pești și se preface iarăși în păpușă de lemn, la fel ca înainte. Dar pe când se căznea să iasă din apă, e înghițit de Balena cea îngrozitoare	112
35.	Pinocchio găsește în pântecul Balenei... pe cine credeți? Citiți acest capitol și veți afla	117
36.	În sfârșit, Pinocchio devine băiat adevarat.....	121

Cum a găsit meșterul tâmplar Cireașă o bucată de lemn care plânghea și râdea, ca un copil

A fost odată... un împărat! se vor grăbi probabil să mă întrerupă micuții mei cititori. Nu, dragii mei copii, v-ați înșelat. A fost odată o bucată de lemn. Nu era un lemn de mare preț, ci un lemn ca toate lemnele, din cele pe care iarna le punem în sobă, ca să facem focul și să încălzim odăile. Nu știu cum s-a făcut, dar într-o bună zi, bucată astă de lemn s-a pomenit în prăvălia unui meșter bâtrân, care se cheme meșterul Antonio, dar pe care lumea îl poreclise meșterul Cireașă, din pricina că avea nasul roșu și strălucitor, ca o cireașă bine coaptă. Cum dădu cu ochii de bucată de lemn, meșterului Cireașă începu să-i tresalte inima de bucurie; și frecându-și mâinile mulțumit, bolborosi cu vocea tremurândă:

— Această bucată de lemn a căzut în mâna mea taman la vreme; am să fac din el un picior de măsuță. Zis și făcut. Puse numai decât mâna pe secure, ca să-l curete de coajă și să-l modelez; dar nici nu apucă bine să-i scoată prima aşchie, că rămase încremenit pe loc, deoarece auzi un glas pițigăiat, care începuse să strige:

— Nu da în mine că mă doare!

Vă puteți lesne închipui cum a rămas bietul tâmplar, meșterul Cireașă. Aruncă o privire speriată prin odaie ca să vadă dincotro venea vocea, dar nu văzu pe nimeni. Se uită sub masă, nimeni; se uită într-un dulap care stătea veșnic închis, nimeni; se uită în coșul cu aşchii de lemn, nimeni; deschise ușa ca să arunce o privire în stradă, însă nu zări nici tipenie de om. Ce să fie, atunci...?

— Aha, am înțeles! exclamă el îndată, râzând și scărpinându-și perua, se vede că mi s-a părut. Haidem la lucru.

Și după ce luă iarăși securea în mâna, îi trase o lovitură zdravănă bucătii de lemn.

— Aoleu! Mă doare! strigă văicărindu-se aceeași voce pițigăiată.

De data asta, meșterul Cireașă rămase înlemnuit, cu ochii ieșiți din cap de spaimă, cu gura căscată și cu limba scoasă de un cot și mai bine. După ce își mai veni puțin în fire, începu să îngâne, tremurând de frică:

— De unde-o fi ieșit glasul ăla, care a strigat: „Aoleu!”? Nu e niciun om prin preajmă. Nu cumva bucată astă de lemn a învățat să plângă și să miorlăie ca un copil? Așa ceva nu e cu putință. Lemnul ăsta e un lemn de ars în sobă, ca atâtea altele, și dacă îl pui pe foc poți să-ți fierbi o oală cu fasole... Ori poate că s-o fi ascuns cineva înăuntru? Dacă e așa, cu atât mai rău pentru el. Îi arăt eu lui acum.

Și zicând acestea, apucă bucată de lemn cu amândouă mâinile și începu s-o lovească fără milă de pereții odăii. Apoi se puse să asculte, ca să vadă dacă se mai vaită cineva. Așteptă două minute, nimic; cinci minute, nimic; zece minute, tot nimic!

— Am înțeles, zise el, căznindu-se să râdă și îndreptându-și perua, se vede că mi s-a părut numai că aud un glas care să fi strigat: „Aoleo!” Haidem înapoi la lucru.

Și deoarece îi intrase frica în oase, începu să cânte, ca să prindă nițel curaj. Apoi, după ce puse jos securea, luă rindeaua, ca să subțieze și să netezească bucată cea de lemn; dar pe când dădea cu rindeaua în sus și în jos, auzi din nou același glas, care îi spuse râzând:

— Încetează! Încetează că mă gâdili!

De data aceasta, bietul meșter Cireașă căzu ca trăsnit. Când deschise ochii, se pomeni lungit la pământ. Fața lui părea schimbată cu totul, iar vîrful nasului, din roșu cum era, se făcuse vânăt de groază.

— Și cum spuneai, cumetre Geppetto — începu tâmplarul în semn de pace — cu ce pot să-ți fiu de folos?

— Aș avea nevoie de o bucată de lemn din care să-mi fac păpușă; ai să-mi dai?

Meșterul Antonio, uimit de mulțumire, se repezi numai decât să ia de pe laviță bucata cea de lemn, care îi pricinuise atâta frică. Dar când să i-o dea prietenului său, bucata de lemn se zvârcoli brusc și îi aluneca din mâini, lovindu-l zdravăn pe bietul Geppetto.

— Ah! Așa știi dumneata, meștere Antonio, să-ți dăruiești lucrurile? M-ai cotonogit!

— Îți jur că nu e vina mea!

— Nu cumva o fi a mea?

— Vina e a blestematului ăstuia de lemn...

— Știi că e a lemnului; dar dumneata mi l-ai aruncat peste picioare!

— Nu tî l-am aruncat eu!

— Mincinosule!

— Geppetto, nu mă batjocori, că te strig „Mămăliguță”!

— Strigoiule!

— Mămăliguță!

— Vîță încălțată!

— Mămăliguță!

— Maimuțoiule!

— Mămăliguță!

Când auzi că-i zice „Mămăliguță” pentru a treia oară, lui Geppetto i se făcu negru înaintea ochilor, se aruncă asupra tâmplarului și o nouă chelăneală, mai aprigă decât cea dintâi, se încinse între dânsii. După ce s-au smotocit iarăși bine-bine de tot, meșterul Antonio se pomeni cu două zgârieturi de-a lungul nasului, iar celălalt, cu doi nasturi lipsă la jilet că. Socoteala astfel făcută, își strânseră mâinile, jurându-și din nou prietenie unul altuia, pentru toată viața. Apoi, Geppetto își luă la subțioară bucata de lemn și, mulțumindu-i meșterului Antonio, se întoarse șchiopătând acasă.

**Pinocchio nu vrea să ia doftoria,
însă când vede c-au venit cioclii să-l ducă,
se supune. Apoi spune o minciună și,
drept pedeapsă, îi crește nasul**

Îndată ce doctorii au ieșit din odaie, Zâna se apropie de Pinocchio și după ce-i atinse fruntea băgă de seamă că era scuturat de niște friguri grozave. Turnă niște prafuri albe într-un pahar cu apă și, întinzându-i paharul, îi spuse păpușii:

– Bea-l și ai să te faci bine în câteva zile.

Pinocchio se uită lung la pahar, strâmbă din gură și întrebă cu voce miorlăită:

– E dulce ori amară?

– E amară, dar o să-ți facă bine.

– Dacă e amară n-o beau.

– Fii cuminte și bea-o!

– Dacă e amară, nu-mi place.

– Bea-o mai întâi și pe urmă îți dau o bucată de zahăr, ca să-ți îndulcești gura.

– Unde e bucata de zahăr?

– Uite-o, zise Zâna, scoțând o bucată de zahăr dintr-o zaharniță de aur.

– Dă-mi întâi zahărul, și pe urmă beau și doftoria...

– Îmi făgăduiescă?

– Da!

Zâna îi dădu bucata de zahăr și Pinocchio, după ce o ronțăi și o înghiți într-o clipă, zise lingându-și buzele:

– Ce bine ar fi să fie și doftoria la fel de dulce ca zahărul!... Aș lua în fiecare zi.

– Acum ține-te de făgăduială și bea picăturile astea cu apă, c-o să-ți facă bine.

De voie, de nevoie, Pinocchio luă paharul în mâna și își vîrî în el vîrful nasului; apoi îl duse la gură și iar își vîrî nasul înăuntru; în cele din urmă zise depărtând paharul de el:

– Prea e amară! Prea e amară! Nu pot s-o beau!

– De unde știi dacă nici n-ai gustat-o?

– Lasă că știu eu! Se cunoaște după miros. Mai dă-mi o bucată de zahăr... și pe urmă o beau.

Zâna, răbdătoare și blândă ca o mamă, îi puse în gură încă o bucată de zahăr. Apoi îi întinse din nou paharul.

– Așa nu pot s-o beau! se miorlăi păpușa, strâmbându-se mereu.

– De ce?

– Pentru că mă supără perna de la picioare.

Zâna îi îndepărta perna de la picioare.

– Degeaba! Nici aşa nu pot s-o beau.

– Acum ce te mai supără?

– Nu vezi? Ușa... că nu e închisă bine.

Zâna se duse și închise ușa odăii.

– În sfărșit, strigă Pinocchio izbucnind în plâns, nu vreau să beau doftoria asta amară... nu... nu... nu!

– Băiete dragă, o să-ți pară rău...

– Puțin îmi pasă...

– Frigurile o să te trimită pe lumea cealaltă mai iute decât îți închipui...

– Nu-mi pasă...

– Nu îți-e frică de moarte?

– Nu mi-e frică! Mai bine mor decât să beau din doftoria asta nesuferită.

În clipa aceea, ușa odăii se trânti cu putere de perete și intrără patru iepuri negri ca funinginea, care purtau pe umeri un coșciug.

– Ce vreți de la mine? strigă Pinocchio, sculându-se îngrozit din pat.

– Am venit să te luăm! răspunse iepurele cel mai mare.

– Să mă luăți? Bine, dar eu n-am murit încă.

– Încă nu: însă nu-ți mai rămân de trăit decât câteva clipe, pentru că te-ai încăpățânat și n-ai vrut să iei doftoria ca să te vindeci de friguri.

– O, Zână, Zâna mea! – începu atunci Pinocchio să strige cu disperare – dă-mi repede paharul...

Mai repede, pentru Dumnezeu, că nu vreau să mor, nu... nu vreau să mor.

Și înățând paharul cu amândouă mâinile, îl goli dintr-o înghițitură.

– Nu face nimic! îngânări iepurii. De data asta am făcut drumul degeaba.

Și luând iarăși pe umeri coșciugul, ieșiră din odaie bufnind și scrâșnind din dinți de necaz. Iar după câteva minute, Pinocchio sări jos din pat însănătoșit de-a binelea; pentru că trebuie să știi că păpușile de lemn se îmbolnăvesc repede, dar se vindecă și mai repede. Zâna, când îl văzu că aleargă și sare prin odaie vesel și sprinten ca un cocoș, îi spuse:

– Așadar, doftoria mea îți-a făcut bine?

– Și încă ce bine! M-a inviat din morți!

– Atunci de ce aștepți să fii rugat atât?

– Vezi tu, noi copiii suntem toți la fel! Ne temem mai mult de doftorie decât de boala.

– Ce rușine! Copiii ar trebui să știe că o doftorie bună, dacă o iei la vreme, poate să te scape de boala cea mai rea și chiar de la moarte...

– Oh! Lasă că altă dată n-o să mai aștept atât să fiu rugat! O să-mi aduc aminte de iepurii ăia negri, cu coșciugul pe umeri... și atunci o să pun repede mâna pe pahar și o să-l golesc dintr-o sorbere...

– Acum vino aici lângă mine și povestește-mi cum se face că ai încăput pe mâna tâlhărilor?

– Uite cum: păpușarul Mănâncă-Foc mi-a dat cinci bani de aur și mi-a spus: „Ia-i și du-i numai-decât tatălui tău!” Dar eu, în drumul meu spre casă, m-am întâlnit cu un Vulpoi și cu un Motan, două ființe foarte cumsecade, care mi-au spus: „Vrei să faci o mie, două mii din banii tăi? Vino cu noi în Câmpia Minunilor!” Iar eu le-am răspuns: „Haidem!” Iar ei mi-au spus apoi: „Să ne oprim nițel la hanul La Racul Roșu, iar după miezul nopții pornim din nou la drum”. Însă când m-am trezit, tovarășii mei nu mai erau acolo, plecaseră de mult. Atunci am pornit și eu în toiuil nopții și era un întuneric de-ți băgai degetele în ochi, aşa că mi-au ieșit în cale doi tâlhari înveliți în niște saci de cărbuni, care mi-au spus: „Banii sau viața!”; și eu le-am răspuns: „Nu am bani!”; pentru că banii de aur îi ascunsesem sub limbă; unul din tâlhari a încercat să-mi vârbe mâna în gură, însă i-am retezat-o cu dinții și, când am scuipat-o jos, am băgat de seamă că în loc de mâna scuipasem o labă de pisică. Apoi am rupt-o la fugă, tâlharii s-au luat după mine și când m-au ajuns, m-au spânzurat de gât în pădure, spunându-mi: „Mâine o să ne întoarcem și sperăm să te găsim mort și cu gura căscată, aşa că o să-ți luăm frumușel banii de aur pe care i-ai ascuns sub limbă”.

